

Arrest

nr. 243 383 van 29 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 september 2020.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidige derde verzoek

om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 19 november 2015 diende verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in waarin hij stelde dat hij zijn hele leven, van zijn geboorte tot zijn komst naar Europa, verbleven heeft in zijn dorp Perakhel waar hij problemen kreeg met de taliban omdat zij wilden dat hij zich bij hen aansloot en hij niet op hun eis inging. Verzoeker legde in het kader van dit verzoek volgende documenten neer: zijn taskara en die van zijn ouders, een attest van de Wahdat Demining Company, een attest van het district, een deel van een postpakket en zes foto's. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers recente herkomst uit het dorp Perakhel. Op 12 september 2018 bij arrest met nummer X weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe kennen.

Verzoeker vertrok vervolgens naar Frankrijk, waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij keerde echter terug naar België waar hij op 8 november 2018 zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker verklaarde bij zijn vorige verzoek gelogen te hebben over zijn herkomst. Hij stelde dat hij in werkelijkheid als kind naar Pakistan trok, waar hij zich met zijn gezin vestigde in het vluchtelingenkamp Kacha Garay. Zijn ouders trokken weg uit Afghanistan wegens de algemene veiligheidssituatie en omdat ze economische problemen hadden. In 2009 werden ze teruggestuurd naar Afghanistan en keerden ze terug naar Perakhel. Problemen met de taliban en economische zorgen noopten verzoeker ertoe naar Kaboel te trekken om daar te gaan werken voor een ontminingsbedrijf, zo stelt hij, waardoor hij echter verdere problemen met de taliban kreeg, die wilden dat hij met zijn werk stopte en voor hen zou gaan werken. Nadat hij drie maanden als ontminner had gewerkt, keerde hij terug naar Khogyani en vestigde hij zich daar tot hij in 2015 naar Europa trok. Verzoeker legde volgende documenten neer: een kopie van een Pakistaans identiteitsdocument voor Afghaanse vluchtelingen (Proof of Registration) op naam van hem en zijn broer A. S. G., een oude Pakistaanse vluchtelingenkaart op naam van zijn vader, een familiefoto die in Pakistan zou genomen zijn. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde voormelde aanvraag op 17 juli 2019 niet-ontvankelijk omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn gewijzigde verklaringen in verband met zijn herkomst en er werd besloten dat hij geen elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Op 31 juli 2019 diende verzoeker een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in, in het kader waarvan hij zijn verklaringen omtrent zijn herkomst opnieuw wijzigde. Verzoeker stelt dat hij amper twee maanden in Perakhel in Khogyani verbleven heeft in 2008 of 2009 en dat hij en zijn familie daarna, wegens de aanwezigheid van de taliban en Daesh die wilden dat hij met hen zou samenwerken, terugkeerden naar Pakistan, van waaruit hij naar België vertrok omdat het leven er slecht was en hij er door de politie slecht werd behandeld. Ter staving van zijn verzoek legt hij volgende documenten neer: een kopie van een Proof of Registration-kaart op naam van S. S. G., een kopie van een Proof of Registration-kaart op naam van A. S. G., een diploma en puntenbriefje op naam van S. S. G., twee foto's, een envelop, een schrijven van zijn advocaat, meester Mir-Baz, van 30 september 2019, waarin hij schrijft dat verzoeker vervolging vreest en vreest te worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling volgens artikel 3 van het EVRM en dat verzoeker recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus, gelet op de algemene situatie in Kaboel in het algemeen en die van terugkeerders uit het buitenland in het bijzonder.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die

de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt immers weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het volharden in zijn nieuw afgelegde verklaringen, en het tegenspreken en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoeker erkent thans dat hij zijn verklaringen heeft gewijzigd, doch hekelt dat hij niet eeuwig gestraft kan worden omdat hij niet van bij aanvang de waarheid heeft verteld.

De commissaris-generaal benadrukt in de bestreden beslissing vooreerst terecht dat: “het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Perakhel, omdat uw verklaringen met betrekking tot de geografie, infrastructuur en de bevolking van uw regio niet konden overtuigen. Daar u niet de waarheid

vertelde over uw werkelijke verblijfplaats(en) vóór uw vertrek naar België, verkeerde de commissaris-generaal in het ongewisse met betrekking tot de plaats waar en de omstandigheden waarin u daadwerkelijk vóór uw aankomst naar België leefde, alsook de werkelijke redenen die u ertoe hebben aangezet deze plaats te verlaten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw verzoek vormt, te verzwijgen maakt u door uw eigen toedoen het onderzoek onmogelijk naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming.

In het kader van uw eerste volgend verzoek werd er geoordeeld dat er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden was en werd dit verzoek daarom niet-ontvankelijk verklaard op 17 juli 2019.

Ook in het kader van uw tweede volgend verzoek om internationale bescherming is geen dergelijk element voorhanden.”

De commissaris-generaal verwijst vervolgens naar het huidige verzoek van verzoeker waarin hij zijn verklaringen met betrekking tot zijn herkomst opnieuw wijzigt en meer bepaald waar hij in het kader van zijn vorige verzoek nog aangaf dat hij van 2009 tot 2015 in het dorp Perakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar heeft gewoond, hij nu verklaart dat hij zich in 2008 of 2009 gedurende amper twee maanden opnieuw in Perakhel heeft gevestigd, waarna hij terug naar Pakistan vertrok met zijn familie omdat hij in Afghanistan vreesde door de taliban en Daesh te worden gerekruteerd. De commissaris-generaal overweegt op pertinente wijze: “Wat betreft deze gewijzigde verklaringen dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat u doorheen uw verschillende verzoeken om internationale bescherming telkens nieuwe verklaringen aflegt over waar u voor uw komst naar België hebt verbleven, uw algemene geloofwaardigheid ernstig in het gedrang brengt. Op een asielzoeker rust namelijk de verplichting rust vanaf de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over de asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen blijkt dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Bovendien wordt opgemerkt dat aan het feit dat een persoon zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land, teneinde er internationale bescherming te vragen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, is verbonden. Het verzoek om internationale bescherming op zich is immers al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekers bieden. Bovendien geschiedt de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen, wat ook werd benadrukt bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielverzoek. Het feit dat u al tot twee keer toe verzonden verklaringen hebt afgelegd omtrent uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, omdat u luisterde naar de raad van andere mensen, doet ernstig twijfelen aan de waarachtigheid van de verklaringen die u in het kader van uw huidige verzoek aflegt (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 23.10.2019, punt 15).”

Het weze benadrukt dat, zoals ook door de commissaris-generaal wordt aangestipt, op verzoeker een persoonlijke verantwoordelijkheid rust om van bij het begin van de procedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn verzoek en het is aan hem om van bij aanvang de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de betreffende autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over het verzoek. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat deze van meet af aan en doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. Verzoeker bleef hiertoe manifest in gebreke.

Thans komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij nu de waarheid vertelt en fouten heeft begaan door in het begin niet mee te werken aan het onderzoek. Hij geeft aan laaggeschoold te zijn en door zijn leven in Pakistan en problemen onderweg getraumatiseerd te zijn. Dit kan echter ook thans geen verschuiving bieden en kan niet worden aanvaard als geldige uitleg ter rechtvaardiging van verzoekers handelwijze. Van een verzoeker mag, zoals hoger uiteengezet, redelijkerwijze verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland te allen tijde correct en volledig inlicht. Waar verzoeker meent dat nagelaten werd om contact op te nemen met het UNHCR in Pakistan om bevestiging te krijgen van het verblijf van verzoeker als Afghaans vluchteling in Pakistan en hij uiteenzet "Verzoeker meent dat na hun terugkeer naar Afghanistan in 2008-2009 de politie op de grens hun kaarten gesneden heeft. Verweerster weet zeer goed dat dit in de grens gebeurt bij de Afghanen die vrijwillig ter keren naar Afghanistan" wijst de Raad erop dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan volgende vaststelling in de bestreden beslissing: "In verband met de door u neergelegde Proof of Registration kaarten wordt daarenboven opgemerkt dat het gaat om kopieën, waarvan de bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid, sowieso zeer gering is. Nog in verband met deze documenten wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u in het kader van uw vorige verzoek nog stelde dat de originelen bij u thuis lagen, maar in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat de originelen in 2008 of 2009 werden versneden door de politie (zie verklaring volgend verzoek DVZ 1533775Z, punt 17 en zie verklaring volgend verzoek DVZ 1533775Z, punt 17).", minstens doet hij er geen afbreuk aan.

De opmerking dat blijkt dat "verweerster" van meet af aan vooringenomen was en de vrees van verzoeker niet op een objectieve wijze beoordeelde heeft, is niet meer dan een blote bewering. Het feit dat de vaststellingen van de commissaris-generaal in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid. Een ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft trouwens geen enkel belang bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze in casu bevooroordeeld zou zijn geweest. Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State en het betoog aangaande het algemeen rechtsbeginsel 'fraus omnia corrumpit' is niet dienstig vermits in casu geen toepassing gemaakt wordt van voormeld beginsel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek gevoerd heeft naar de door verzoeker nieuw bijgebrachte elementen, doch dat hij tot de vaststelling gekomen is dat de bijkomende verklaringen van verzoeker en de door hem nieuw neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid niet vermogen om te buigen noch de nieuw aangevoerde elementen vermogen aan te tonen. Verzoeker beperkt er zich toe de vaststellingen te betwisten of te vergoelijken en verklaringen summier te herhalen, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die de motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Het weze herhaald dat van verzoeker mag verwacht worden dat hij tijdens de gehele procedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas.

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift hekelt dat hij niet de kans kreeg om gehoord te worden en hij nu concrete verklaringen wil afleggen over zijn identiteit en verblijfplaatsen. De Raad stelt echter in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een

volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken die, en op welke wijze deze elementen, een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Waar verzoeker de vrees oppert gemarginaliseerd te worden in het land van herkomst omwille van zijn lang verblijf in Pakistan, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn vrees in concreto dient aan te tonen. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Hij verwijst slechts naar het rapport "Treatment van Returnees". Nergens uit zijn verklaringen is echter gebleken of en wat verzoeker dient te vrezen, en dat hij bij een terugkeer ook werkelijk problemen zal kennen omwille van zijn lang verblijf in Pakistan. Verzoeker brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst omwille van zijn langdurige afwezigheid (anders) gepercipieerd, geviseerd of gemarginaliseerd zal worden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn afwezigheid er voor hem risico's inhoudt en dat hij er zijn leven niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Waar verzoeker nog verwijst naar en citeert uit verschillende artikelen, wijst de Raad er nog op dat de loutere verwijzing naar algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op zijn algemene verwijzing en de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas waarin hij blijft volharden, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verder wijst de Raad erop dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld en op volgende motief uit de bestreden beslissing: "Het schrijven van uw advocaat, meester Mir-Baz, kan aan bovenstaande conclusies niets wijzigen. Wat betreft zijn verwijzing naar uw vrees voor vervolging en uw vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM wordt ten eerste opgemerkt dat hij nergens concretiseert door wie u dan wel zou worden vervolgd of in welke zin u precies vreest slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling. Wat betreft zijn verwijzingen naar diverse rapporten in verband met de situatie van terugkeerders uit het buitenland in Afghanistan, dient te worden benadrukt dat uit het bovenstaande blijkt dat u tot op heden geen zicht biedt waar en in welke omstandigheden u hebt geleefd voor uw komst naar België en u het bijgevolg niet mogelijk maakt om te onderzoeken waar en in welke omstandigheden u bij een terugkeer zou terecht komen." Verzoeker biedt geen correct zicht op de plaats waarvan hij recent afkomstig is en maakt niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

De Raad voegt nog toe dat in de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de overige motieven in de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 september 2020, voert verzoekende partij aan dat er in haar dossier helemaal geen onderzoek is geweest naar haar verklaring dat de documenten die Afghaanse vluchtelingen in Pakistan hebben, aan de grens gescheurd worden wanneer zij terugkeren naar Afghanistan. Verzoekende partij is het er ook niet mee eens dat zij niet opnieuw is gehoord naar aanleiding van haar nieuwe verklaringen, temeer zij wel degelijk een gegronde vrees dient te koesteren voor de Taliban. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat de subsidiaire bescherming niet werd onderzocht.

Waar verzoekende partij aanvoert dat er in haar dossier helemaal geen onderzoek is geweest naar haar verklaring dat de documenten die Afghaanse vluchtelingen in Pakistan hebben, aan de grens gescheurd worden wanneer zij terugkeren naar Afghanistan, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Thans komt verzoeker niet verder dan te stellen dat hij nu de waarheid vertelt en fouten heeft begaan door in het begin niet mee te werken aan het onderzoek. Hij geeft aan laaggeschoold te zijn en door zijn leven in Pakistan en problemen onderweg getraumatiseerd te zijn. Dit kan echter ook thans geen verschooning bieden en kan niet worden aanvaard als geldige uitleg ter rechtvaardiging van verzoekers handelswijze. Van een verzoeker mag, zoals hoger uiteengezet, redelijkerwijze verwacht worden dat hij de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland te allen tijde correct en volledig inlicht. Waar verzoeker meent dat nagelaten werd om contact op te nemen met het UNHCR in Pakistan om bevestiging te krijgen van het verblijf van verzoeker als Afghaans vluchteling in Pakistan en hij uiteenzet “Verzoeker meent dat na hun terugkeer naar Afghanistan in 2008-2009 de politie op de grens hun kaarten gesneden heeft. Verweerster weet zeer goed dat dit in de grens gebeurt bij de Afghanen die vrijwillig ter keren naar Afghanistan” wijst de Raad erop dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. De Raad benadrukt dat het de taak van verzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hierbij inderdaad een samenwerkingsplicht, in die zin dat het de door verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin*

werd uitgevoerd. Verzoeker gaat met zijn betoog overigens voorbij aan volgende vaststelling in de bestreden beslissing: *“In verband met de door u neergelegde Proof of Registration kaarten wordt daarenboven opgemerkt dat het gaat om kopieën, waarvan de bewijswaarde, gelet op de manipuleerbaarheid, sowieso zeer gering is. Nog in verband met deze documenten wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u in het kader van uw vorige verzoek nog stelde dat de originelen bij u thuis lagen, maar in het kader van uw huidige verzoek verklaart dat de originelen in 2008 of 2009 werden versneden door de politie (zie verklaring volgend verzoek DVZ 1533775Z, punt 17 en zie verklaring volgend verzoek DVZ 1533775Z, punt 17).”, minstens doet hij er geen afbreuk aan.”*. Zij weerlegt noch ontkracht het voorgaande.

Verzoekende partij is het er ook niet mee eens dat zij niet opnieuw is gehoord naar aanleiding van haar nieuwe verklaringen, temeer zij wel degelijk een gegronde vrees dient te koesteren voor de Taliban. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Hierbij kan nog worden opgemerkt dat verzoeker doorheen zijn verzoekschrift hekelt dat hij niet de kans kreeg om gehoord te worden en hij nu concrete verklaringen wil afleggen over zijn identiteit en verblijfplaatsen. De Raad stelt echter in casu vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek en zijn standpunt over onder meer de neergelegde documenten waarnaar hij verwijst, op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken die, en op welke wijze deze elementen, een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.”*. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij laat na te concretiseren en verder toe te lichten welke specifieke zaken/elementen omtrent haar nieuwe verklaringen zij nog zou hebben aangehaald op het Commissariaat-generaal die eventueel tot een andere beoordeling van haar zaak zouden hebben geleid.

Verzoekende partij wijst erop dat de subsidiaire bescherming niet werd onderzocht. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verder wijst de Raad erop dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld en op volgende motief uit de bestreden beslissing: “Het schrijven van uw advocaat, meester Mir-Baz, kan aan bovenstaande conclusies niets wijzigen. Wat betreft zijn verwijzing naar uw vrees voor vervolging en uw vrees voor onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM wordt ten eerste opgemerkt dat hij nergens concretiseert door wie u dan wel zou worden vervolgd of in welke zin u precies vreest slachtoffer te worden van een onmenselijke en vernederende behandeling. Wat betreft zijn verwijzingen naar diverse rapporten in verband met de situatie van terugkeerders uit het buitenland in Afghanistan, dient te worden benadrukt dat uit het bovenstaande blijkt dat u tot op heden geen zicht biedt waar en in welke omstandigheden u hebt geleefd voor uw komst naar België en u het bijgevolg niet mogelijk maakt om te onderzoeken waar en in welke omstandigheden u bij een terugkeer zou terecht komen.” Verzoeker biedt geen correct zicht op de plaats waarvan hij recent afkomstig is en maakt niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de*

subsidaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

De Raad besluit dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming (nog steeds) geen zicht biedt op haar werkelijke verblijfplaats(en) voor haar komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar schouders rust. Bijgevolg heeft verzoekende partij door haar eigen toedoen het onderzoek naar het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (nog steeds) onmogelijk gemaakt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS